

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **KOVOSVIT MAS, a. s.**, se sídlem nám. Tomáše Bati 419, Sezimovo Ústí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 6. 12. 2012, č. j. 8307/12-1700, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 11. 2013, č. j. 10 Af 27/2013 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční ředitelství v Českých Budějovicích dne 1. 3. 2013 zamítlo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen "zákon o rozpočtových pravidlech"). V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že v postupu správce daně neshledal nesprávnost ani nezákonnost.

[2] Žalobce proti rozhodnutí o odvolání finančního ředitelství podal žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen "krajský soud"), ve které namítal nezákonnost rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podáním ze dne 25. 10. 2013 vzal tuto žalobu zpět. Uvedl, že po podání správní žaloby podal rovněž žádost o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně, této žádosti bylo vyhověno. Navrhl, aby soud řízení o žalobě zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud usnesením označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného (výrok I.), žalobci vrátil soudní poplatek ve výši 2000 Kč (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost žalobci nahradit náklady řízení ve výši 13 342 Kč.

[4] Výrok o zastavení řízení krajský soud odůvodnil s odkazem na zpětvzetí žaloby podané žalobcem, které bylo krajskému soudu doručeno 25. 10. 2013. Žalobci byl k jeho žádosti prominut odvod za porušení rozpočtové kázně, čímž byl uspokojen a žalobu vzal zpět. Krajský

soud dospěl k závěru, že byly splněny podmínky stanovené § 62 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a řízení z důvodu uspokojení navrhovatele zastavil.

[5] Žalobci byl přiznán nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Žalobce byl dle krajského soudu uspokojen postupem žalovaného, předmět řízení odpadl. Současně soud vrátil žalobci i zaplacený soudní poplatek.

[6] Proti výroku I. a III. uvedeného usnesení podalo Odvolací finanční ředitelství, jakožto nástupce původního žalovaného (dále jen "stěžovatel") kasační stížnost, neboť tyto výroky považovalo za nezákonné. Poukázal na § 44a odst. 9 zákona rozpočtových pravidlech, podle kterého o porušení daňové kázně rozhoduje platebním výměrem finanční úřad. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat k Odvolacímu finančnímu ředitelství, které rozhodovalo jakožto žalovaný (stěžovatel) o oprávněnosti vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně; jeho rozhodnutí bylo napadeno žalobou. V mezidobí rozhodl nadřízený stěžovatele, tj. Generální finanční ředitelství, o prominutí odvodu dle § 44a odst. 10, 11 zákona o rozpočtových pravidlech. Účastníkem řízení o prominutí odvodu není stěžovatel ani finanční úřad jako prvostupňový správce daně. Prominutí odvodu jim tedy nelze přičítat a tento úkon není možné považovat za "pozdější jednání odpůrce", jak to v napadeném usnesení učinil krajský soud.

[7] Stěžovatel z uvedených důvodů namítá, že nebyly splněny podmínky § 62 odst. 4 s. ř. s., neboť žalobce nebyl uspokojen novým rozhodnutím (opatřením nebo provedením jiného úkonu) odpůrce, zde stěžovatele. Pojem "odpůrce" je v citovaném ustanovení použit v návaznosti na definici odpůrce dle § 33 odst. 1 s. ř. s., ke stejnému závěru dospěl Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 30. 4. 2003, sp. zn. 28 Ca 614/2002. Stěžovatel uvádí, že prvostupňový finanční úřad vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně zcela oprávněně. Generální finanční ředitelství svým rozhodnutím nenapravovalo chybu, pouze využilo své pravomoci k žádosti žalobce zaplacení odvodu prominout z důvodů zvláštního zřetele. Důvodem prominutí nemůže být zjištění, že k porušení rozpočtové kázně nedošlo, neřeší se otázka oprávněnosti vyměření odvodu. Proto nelze rozhodnutí o prominutí považovat za uspokojení žalobce dle § 62 odst. 4 s. ř. s. Pokud vzal žalobce žalobu zpět, mělo být řízení zastaveno dle § 47 písm. a) s. ř. s., čemuž měl odpovídat i výrok o nákladech řízení, tj. že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[8] Stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 Afs 21/2012 – 29, dle něhož se § 60 odst. 3 s. ř. s. použije v případech, kdy ze strany správního orgánu došlo k následné nápravě vlastního pochybení či závadného stavu. Jak je uvedeno výše, Generální finanční ředitelství rozhodnutím o prominutí odvodu nenapravilo žádný závadný stav způsobený správcem daně. Napadené usnesení tedy dle stěžovatele spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem, proto navrhl zrušení jeho výroku I. a III. a vrácení věci v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Dle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Nejvyšší správní soud byl při rozhodování o kasační stížnosti tedy nejprve povinen posoudit, zda je stěžovatelem podaná kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. přípustná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti napadl kromě výroku o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení i zákonnost výroku o zastavení řízení. Domáhá se vydání rozhodnutí krajského soudu, kterým by řízení bylo též zastaveno, ale dle jiného ustanovení zákona.

[12] V projednávané věci je nutno zdůraznit, že krajský soud zahajuje a vede řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu výhradně na základě aktivity žalobce. Správní orgán tento typ řízení ve správním soudnictví nemůže bez jakýchkoliv výjimek zahájit. Tomu logicky odpovídá i ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s., dle něhož může vzít návrh zpět pouze navrhovatel, nikoliv správní orgán. Rozhodne-li krajský soud o zastavení řízení o žalobě, pak z povahy věci může toto rozhodnutí zasáhnout pouze do sféry práv žalobce, jehož návrh nebude meritorně projednán. Důsledkem rozhodnutí o zastavení řízení pro správní orgán je výhradně ukončení řízení vedeného proti jeho rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že neměl právo řízením disponovat, pak zastavením nemohlo dojít k zásahu do jeho procesních práv. Žádná jiná práva, na kterých by byl správní orgán poškozen, též nepřicházejí v dané situaci v úvahu.

[13] Jedinou újmu pro žalovaného může představovat akcesorický výrok o nákladech řízení. Obrana pouze proti nákladům řízení je však ustanovením § 104 odst. 2 s. ř. s. vyloučena (shodně viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 264/07).

[14] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že stěžovatel v projednávané věci netvrdil, že by mu výrokem o zastavení řízení byla způsobena újma na jeho právech. Kasační stížností se domáhal vydání rozhodnutí krajského soudu se stejným výrokem o zastavení řízení. Změna, které mělo být dosaženo kasační stížností, se týkala pouze výroku o nákladech řízení a důvodům rozhodnutí. Kasační stížnost proti oběma uvedeným je však dle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33).

[15] Kasační stížnost byla jako nepřijatelná odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že řízení o žalobě mělo být na základě zpětvzetí žalobce zastaveno dle § 47 písm. a) s. ř. s., nikoliv podle § 62 odst. 4 s. ř. s., jak učinil krajský soud. Vzhledem k výše uvedenému však k tomuto nesprávnému posouzení nebylo možno v řízení o nepřijatelné kasační stížnosti stěžovatele přihlídnout.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu